

kolumni

Teija Nuutinen

on yhteiskuntatieteiden maisteri ja yhteiskuntapolitiikan jatko-opiskelija Joensuusta. Hän toimii projektipäällikkönä Pohjois-Karjalan ammattikorkeakoulun *Keinu – taiteilijat vanhusyhteisön arjessa* -projektissa.

Otoksia arjesta 1

Sosiaalialan ammattilainen töistä palaamassa. Takana palaveri jos toinenkin; visioita, missioita ja strategioita, osaamisen tukemisen vahvistamista ja K-kaupassa tukkoiset jonot. Kerrostalon pihassa melkein kompastuu sikin sokin lojuviin mäenlaskuvälineisiin. Sanoisivat kakaroilleen, että ne pitää koota seinän viereen, joku voi vielä teloa itsensä! Naapurin ikkunassa heilahtavat verhot.

Poika onkin jo kotiutunut – taisi olla taksi aikaisessa. Poika, joka oppi ensin laulamaan, sitten juttelemaan. Ja kymmenkesäisenä sulki suunsa, lopetti puhumiset ja laulamiset, eikä kukaan tiedä miksi. Ei tiedä, kun se ei kerro. Nyt kahdeksantoista, päätään pidempi ja tummissa silmissä uhmakas katse. Kehonkielellä, terävästi viittoen kertoo, ettei koulussa ollut hyvä päivä. Hurriganes soimaan ja hillitön kamppailu nyrkkeilyssäkiä vastaan voi alkaa: tästä saat ja tästä ja tästä! Purkaa tunteitaan aktiivisen toiminnan kautta, luonnehtisi sosiaalialan ammattilainen. Vähänkö sitä taas vituttaa, ajattelee puolestaan äiti.

Niin, tämä poika. Jollekin asiakas, jollekin toiselle potilas, ”keissi” kolmannelle. Diagnoosien ja lausuntojen perusteella kokoelma laaja-alaisia erityisvaikeuksia ja oireyhtymiä. Asiantuntija-katseilla mitattu ja punnittu, köykäiseksi havaittu, kehitysvammainen.

Kehitän jauhelihakastikkeen, kutsun jo rauhoittuneen pojan syömään. Katseet kohtaavat. Hiljaista hyväksyntää, kai jonkin sortin tyytymistä. Hurriganes jatkaa vielä.